

✻✻ A CARACASI TEMPLOM BELSEJE ✻✻

ÜZENET

A VENEZUELAI MAGYAR
EVANGÉLIUMI KERESZTYÉNEKHEZ

1982.

7-8.SZ.

XX XI. ÉVFOLYAM

ARATÁS

OTTHONI -MAGÁNOS VAGY CSALÁDI- ÁHITAT

A KRISZTUS NAGY TITKA

Az Atyának és Fiunak és Szentléleknek nevében. Ámen.

Ének: Fenn, a kéklő ég felett /173. ének/

Imádság: Áldalak Uram, hogy Te az időnek, és az én életem idejének is ura vagy. Köszönöm eddigi életemet és mindazt a jót, amit kezedből vettem. Könyörgök, hogy amikor félelem és nyugtalanság tölt el életem idejének gyors elmulása miatt, és amikor rám nehezednek testi gyengeségeim és bajaim, Te erősítsd meg hitemet, hogy az én életemet kezedből ki nem ejted - és ha gondot viselsz az égi madárra s a mező virágaira, mennyivel inkább benne vagyok a Te őriző szereteted erejében és ottalmában. Tied vagyok, tarts meg engem Uram. Ámen.

Ige: Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz.

/Zsidókhoz irt levél 13,8./

Az időnek kettős arca van. Egyik arcával a múltba néz, a másikkal a jövőbe. A rómaiak is jól ismerték az időnek ezt a kettősségét, és ezt az idő kétarcu bálványával fejezték ki, amely egyszerre előre és hátra néz.

A Szentírás az idő egységéről és hármasságáról beszél. Egyrészt azt mondja, hogy az ember életének minden ideje az Isten kezében van. /Zsolt 31,16/ Másrészt arra tanít, hogy az idő hármasságát Jézus Krisztus személye egyetlen egységbe fogja össze.

1. A múlttal kapcsolatban az a különös, hogy mi emberek legtöbbször a jóra és szépre, a sikerre és örömeire szoktunk emlékezni. Egy ajándéokra részletesebben emlékezünk, mint egy műtetre. Legfeljebb a rosszra, a másoktól elszenvedett sérelemre emlékszünk kínos pontossággal, sőt nem egyszer felnagyítva. Megbocsátani sem nagyon szoktunk, nem nagyon tudunk, de felejtani aztán végképpen nem. A bosszuállást, a visszafizetést az irodalom meg kifejezetten dicsérni és nemes színben ábrázolni szokta. /Gondoljunk a Monte Christo regényre./ Az elszenvedett sérelem és a bosszu indulata sokkal gyakrabban húzódik le a lélek mélyére és tokosodik be mint fertőző

góc, s megrontja a lélek nélkülözhetetlen békéjét.

Viszont ha a jóra, a sikerre emlékezünk, az békét és gyógyulást hozhat még a jelen áldatlan órái közt is. Egy gyülekezeti munka multjának örömeire emlékezve új erőt nyerhetünk, ha a ma gondjaiban megfáradtunk.

Az ige azt mondja, hogy a tegnap Jézus Krisztusa a megfeszített ur. Az a Krisztus, aki az ellenünk elkövetett, vagy éppen általunk elkövetett sérelmekért is meghalt, hogy az átkától megszabaduljunk belsőleg.

De a multunknak is legnagyobb jótéteménye az ő áldozata. A megváltó halála. Értünk vállalta. Ereje és érdeme ma is érvényes. Csak hittel el kell fogadnom.

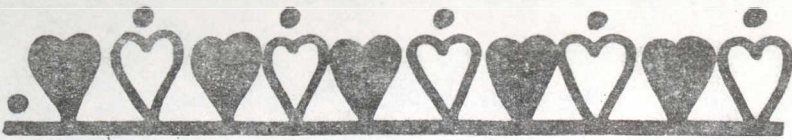
2. A holnappal kapcsolatban vagy azt szoktuk érezni, hogy a jövő az, ami éltet és amiért még érdemes élni; vagy a reménytelenség fog el, és kerit hatalmába, hogy már nincs miért és nem érdemes élni. Aki már remény nélkül él, az lelki élő halott. Csak teher a környezetének is. De legtöbbször úgy van, hogy a nagy hangu reménytelenek, vagy kiábrándultak azért nagyon élvezik az "értéktelen" élet napi kis örömeit.

Az ige szerint Jézus Krisztus az örökkévalóságban is ugyanaz, aki volt. Azért dicsőséges ur, mert feltámadott, s a halhatatlan élet benne található meg, és benne ölt testet. Ezért a hívő embernek mindig van reménye, mert Krisztusban mindig van holnapja. Az igazi jövő Isten kezében van, s azt Krisztusban, a dicsőséges és feltámadott Urban nekünk ajándékozta.

3. A legcsodálatosabb azonban az, hogy a mult és a jövő Krisztusa a mának is ura. Vagyis nemcsak emlék és nemcsak reménység, hanem ma is árad belőle éltető és üdvösségre vivő erő. Nem volna egyház, ha nem volna ma is ható erő a Krisztus személye. Halott multból és áhitott jövő édes reménykedéséből nem élne az egyház. Az egyház és a hívő ember csak úgy élhet, hogy a mult és jövő Krisztusa ma is él, ma is vele van népével és követőivel az ő kegyelme sokféle jelei által: Ige, urvaçsora, bünbocsánat, megigazulás és megszentelődés. Életünk van, mert meghalt és dicsőséges Urunk van. Ámen.

Miatyánk /közös imádság/.

Áldás: Én tiveleték vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen.

Aldáskívánás az anyaszentegyházra.

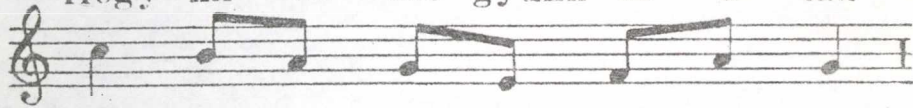
Bourgeois L., Genf. 1551.

Ö- rü- lök az én szí- vem- be'

E kí- vá- na- tos hírt hall- ván,
Hogy mi bé- mé- gyünk ez- u- tán

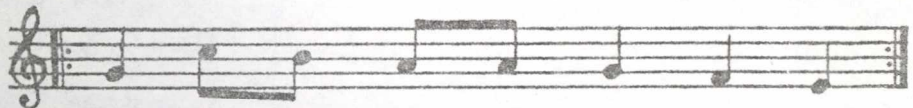
Az Is- ten la- kó he- lyé- be,

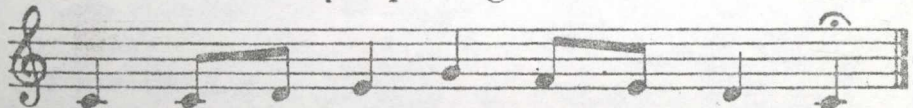
Je- ru- zsá- lem, ka- pu- id- ban
Mi lá- ba- ink- kal meg- áll- ván.

A Je- ru- zsá- lem jól meg- épült

Sok é- kes épü- le- tek- kel,
Hol- ott szép pol- gá- ri rend- del

Min- den- fé- le nem- zet egy- be- gyült.

AN 122. ZSOLTÁR 1. VERSE: ÉNEK AZ EGYHÁZRÓL

1952—1982

* 30 ÉVES A LORÁNTFFY ZSUSZANNA

NŐEGYLET *

A fa akkor él, akkor állja az idők viharát és ujul meg, ha gyökereivel mélyen fogózik az anyaföldre, és -a napfény és eső tápláló erői mellett- onnan merít erőt.

Egy közösség, akár nemzet, akár egyház, akár csak egy gyülekezet, vagy egyházi Nőegylet akkor él és ujulhat meg igazán, ha belegyökerezik a múltjába, s tud emlékezni azok életére és munkájára, akik előbb éltek, dolgoztak - és példát adtak.

A caracasi Magyar Gyülekezet, vagy Egyház, Lorántffy Zsuzsanna Nőegylete a mai napon alapításának 30 éves jubileumát ünnepli. Azt hiszem az a legjobb és legszebb ünnepség, ha emlékezünk. Ha felidézzük azok emlékét és munkáját, akiket még ismertünk, ismerünk. Azoknak pedig, akik csak hallottak róluk, vagy nem is hallottak, felmutatjuk egy rövid emlékezésben az életük fénylő példáját, s a lassan feledésbe merülő munkájukat.

A KEZDET ÖRÖMEI ÉS GONDJAI

A Nőegylet első megmozdulásának időpontja 1952. szeptember 21. Ezen a napon Pósfay György lelkész, aki szeptember 12-én érkezett Venezuelába a magyarnyelvű protestáns hívek lelkigondozására, a Campo Alegre-i templom kertjében felkérte a jelenlevő magyar asszonyokat, név szerint dr. Egyed Jánosné, dr. Matutené Nyerges Évát, Mihalka Károlynét és Sonntag Magdát, hogy gyűjtsék össze a caracasi magyar asszonyokat egy Protestáns Nőegylet szervezésére. A presbitérium az október 19-én beadott alapszabályokat a november 19-i gyűlésén engedélyezte és a Nőegylet Lorántffy Zsuzsanna néven a következő tisztikarral alakult meg: Elnök: Mihalka Károlyné, alelnök: dr. Egyed Jánosné, jegyző: Peresszonné Barabás Margit, pénztáros: Halász Lászlóné, ellenőr: Dolányi Tiborné. Az alakuló gyűlés vendégei voltak New Yorkból dr. Empie és dr. Hermann lelkészek.

A Nőegylet, a segélypénztár erősítésére, 1953. október 4-én jótékonycélu őszi vásárt rendezett, amelynek bevételéből /3.718.-Bs/ többek között az alábbi segélye-

ket adta: dr. Soós Géza öt árvája 50.-\$, Koszoru Ferenc balesetes 30.-\$, a Lindberg-i iskola öt protestáns tanulójának 10-10 \$, a Ganting-i tbc szanatórium magyar betegeinek 110.-\$, az egyházi részére 100.-\$s a caracasi és valenciai gyermekek karácsonyi csomagjaira és az ovódásokéra. Minderről beszámolt az "ÜZENET" egyházi lap 1954.évi januári száma, közölve a Nőegylet első hivatalos beszámolóját.

A Nőegylet segélyező munkája azonban más területekre is kiterjedt. Így tandíjsegélyt nyújtott az egyház iskolájába járó rászorult tanulóknak. Orvosságot vásárolt beteg felnőtt és gyermek tagjainknak. Esetenként adott babakelengyét, s készített 2 vándorkosarat. Ruha és gyógyszer adománygyűjtést szervezett a Németországban és Ausztriában rekedt menekült testvéreink felsegítésére. Adott adományt pénzsegélyre szorulóknak. A magyar betegek ellátására felkérte dr. Egyed János, dr. Gavalér Béla és dr. J. Matute Gibbs orvosokat.

A NŐEGYLET MUNKÁJA KISZÉLESEDIK

Az 1956. év jelentős eseménye, hogy a Magyar Gyülekezet Közgyűlése Pósfay György missziói lelkészt meghívja lelkipásztorának. 1957-ben a Nőegylet részt vállal a gyülekezet munkájában, hogy a Magyarországról idekerülő menekülteket fogadja, segítse és munkához juttassa. Az év júliusára elkészül a templom, kápolna és lelkészlakás. Az ünnepélyes felszentelést 16-án Hans Lillje püspök végzi. disztetés és lelkészlak berendezés gondját a Nőegylet vállalta magára.

1958-ban sok fáradságot, utánjárást jelent, hogy az ujonnan érkezett magyar testvéreink megélhetéséhez, elhelyezkedéséhez anyagi és erkölcsi támogatást nyújtunk, s őket egyéni életük nem könnyű kérdéseiben a megoldáshoz segítsük.

A Nőegylet 1959-ben köszön el első elnökétől, dr. Egyed Jánosnétól. Az "ÜZENET" egyházi lapunk januári száma szerint a bucsuzó elnök, szeretett Pötyink, többek között a következőket mondta: "Most, amikor bucsuzom a caracasi gyülekezettől, nőegyleti munkától, gyermekektől, azt kérem tőletek asszonytestvéreim, hogy adjátok továbbra is, ami a női lélek lényege: szeretetet és szolgálatot.

1960-ban dr. Nyerges Miklós lemond gondnoki tiszteről. Bucsubeszédében a Nőegylet munkájáról a következő szavakkal emlékezik meg: "Köszönöm azt a nagyon fontos munkát és igen eredményes működést, amit szociális vonalon fejtettek ki azonkívül, hogy a gyülekezet életének és ügyeinek előbbrevitelében is jelentősen közreműködtek. Ha még oly hiányosak lettek volna is ezeknek az éveknek anyagi és szellemi alkotásai, erkölcsi teljesítményei - ezek akkor is meglesznek, amikor mi: sem alkotói, sem bírálói már nem leszünk."

A Nőegylet munkájáról szóló feljegyzések a következő években arról számolnak be, hogy az lassan mindjobban rutin munkává válik. Megvan, megy tovább, de hiányzik belőle a lelkesedés melege, és megszokottá lesz.

VÁLSÁGOS ESZTENDŐK

1967-ben Izsák Olivér gondnok a Nőegylet felé fordul. Ahhoz kér segítséget, hogy "felélesszék azt az első lángot a caracasi gyülekezetben, amely megvolt, de ellobbant, és helyére sokakban a közöny lépett. Talán azért, mert túlságosan jómódba kerültek?" Majd így folytatja: "Tartsunk önvizsgálatot. Próbáljuk megállapítani, hol követtük el a hibát, hol tértünk le, és miért futunk sokszor mellékvágányra? Mert a kifogások és kimentések özönét tudjuk felsorolni, hogy kimentsük magunkat a közösségi munkából, és nagy kegynek tartjuk, ha valamit olykor elvállalunk."

Ezeknek az éveknek belső történetéhez tartozik, hogy 1971-ben ünnepeltük Pósfay György lelkipásztor 50. születésnapját, s fogadtuk az új lelkészt, Szilas Attilát. Az ünnepségekből ránk háruló feladatokat örömmel vállaltuk.

Az 1972. év év kétszeres megpróbáltatást hozott. Szilas Attila lemondott lelkészi szolgálatáról, s a gyülekezet év végéig lelkész nélkül maradt. A nehéz napok másik szomorúsága volt, hogy november 10-én elhunyt Izsák Olivér, gondnok. A kettős veszteség miatt a Nőegylet nagy felelősség hárult. Mégis már a december 22-i adventi szeretetvendégségünkön, ha ideiglenesen is, új lelkészt köszönthettünk: dr. Lesko Bélát.

Az 1974 év ismét lelkész változás éve volt: a Nőegy-

let 1974. június 23-án az új lelkész, Lesko Károly beiktatási ünnepségét rendezte.

1975-ben Vladár István új gondnok, a gyülekezeti élet beható vizsgálata után a Nőegyletnek fordul, és a következő három kérdést teszi fel: 1. Mi az oka a templomi istentiszteleti gyér részvételnek? 2. Mi az oka a fiatalok körében tapasztalható érdektelenségnek? 3. Mit tehetünk egyen-egyen, személy szerint, hogy a gyülekezet erősödjék? A kérdésekkel behatóan foglalkoztunk, s kerestük a jó válasz és jobb munka útjait.

Az 1977. évben újra gyásza volt a gyülekezetnek: október 21-én elhunyt a gyülekezet tiszteletbeli gondnoka, dr. Nyerges Miklós. Benne a Nőegylet az egyik nagy tisztelőjét és megértő barátját veszítette el.

1977-ben új gondnokot választott a gyülekezet, dr. Kezes Béla személyében. Gondnoksága idején a Nőegylet a legnagyobb egyetértésben működött vele együtt.

1980-ban Lesko Károly lelkész megvált a gyülekezeti szolgálattól. A presbitérium dr. Domján János budapesti gyülekezeti lelkészt hívta meg, akinek megérkezéséig Brachna Gábor ny. főesperes jött el Clevelandból h. lelkésznek. /A lelkészlak berendezésének felújítását s az érkező lelkész házaspár fogadását a Nőegylet vállalta magára. /1981 áprilisában tértek vissza hazájukba, azonban rövid ittlétük alatt s legszívélyesebben tudtak együttműködni a Nőegylettel.

Az új lelkész már teljes munkaidővel vette fel a szolgálatot, s felesége, Erzsike személyében a Nőegylet az első perctől a leghathatósabb segítséget és megértő szeretetet kapta minden munkájához.

VISSZATEKINTÉS

Szándékosan részleteztem a Nőegylet 30 éves munkájának egyes mozzanatait. 30 évi hosszú idő; ha felsoroljuk főbb eseményeit, időbe telik. De még hosszabb és fárasztóbb volt mindezt végigélni, -fáradni és-örülni.

Az elmúlt 30 év munkája talán nem volt olyan érdekes, vagy érdektelen, mint amilyennek az elmondottakból látszik. Nem is zajlott le mindig teljes egyetértésben. De mégis együtt voltunk, s együtt vagyunk, Isten akaratából 30 éven át!

Kik voltak a Nőegylet elnöknői az elmúlt 30 év alatt: Mihalka Károlyné, dr. Egyed Jánosné /Pötyi/, Andrásy Lajosné /Éva/, Lázár Lászlóné /Kati/, Molnár Istvánné /Gizi/, Lesko Károlyné /Editha/, Sándor Gizella, dr. Matute-né, Éva, Vladár Istvánné /Mária/.

Hadd emlékezzem meg még azokról a nőegyleti tagokról, akik már nincsenek köztünk: id. Agoston Zoltánné, Dolányi Tiborné, Lehr Andorné, Mihalka Károlyné, Velits Miklósné.

Azokról, akik már nem élnek Venezuelában: dr. Egyed Jánosné, Peressoné Barabás Margit, Szontagh György-né Magda, Szilágyi Zoltánné Koleszár Judith.

Különösképpen szeretném megemlíteni azok nevét, akik soha nem voltak Nőegyletünk tagjai, vagy még protestánsok sem voltak, de különböző időkben nagy segítségére voltak a Nőegyletnek, és sok-sok órát szenteltek életükből a nőegyleti munkára. Ezek: Győri Istvánné Kati, Izsák Olivérné Baba, dr. Kezes Béláné Kamilla, Kunckel Dieterne Ildikó, Luby Pálné Macko, Nyárády Elemérné Emmy, Seressné Dudi, Pécsi Dánielné Angyalka, Szotyory Nagy Tiborné Éva, Udvaros Károlyné Éva, Vladár Pálné, Seitz Gusztávné Anna. És a többiek!

Nem tudok itt mindenkit megemlíteni, aki a Nőegyletnek tagja volt, vagy annak érezte magát. Mindnyájuk munkája és személye benne van a Nőegylet 30 évi történetében és minden munkájában. Szándékosan nem említettem senkit név szerint, mert akik együtt dolgoztunk 30 éven át, Isten és egyházunk iránti kötelességünket teljesítettük - szívének szándéka szerint. Isten áldását kérem mindnyájukra!

30 év hosszú idő egy ember életében, mindenre nehéz visszaemlékezni. Akit nem említettem, pedig méltán megérdemelte volna, nem szándékosan tettem. Ha emlékezünk rá, beszéljünk róla, írjuk meg s örökítsük meg nevüket a következő nemzedékek számára. Hősi történet volt a mi egyszerű történetünk is. De örömmel szolgáltunk, és Istennek adunk hálát, hogy tehattük.*

ÉVA NYERGES DE MATUTE

*Elhangzott a Nőegylet szept.19-i ünnepi emlékezésén.

MA

Ma van a napja az örömnnek,
Ma, ha a szived összeroskad,
Ma, ma légy boldog önfeledten,
Ma az a nap, és nem a holnap.

Ma váltsd valóra a nagyszerüt,
Ma alkoss nagyot, egetverőt.
Ma vidd végbe, ha elnapoltad,
Ma, mert lehet, nem lesz több holnap.

Ma légy kedves, jó, szived szerint,
Ma tedd örömmé a néma kint;
Ma üzd el a gyászt, a rosszat:
Ma tégy meg mindent, ne holnap!

Margaret Fekete Csovanyos

A NEW BOUQUET

c. verses kötetéből fordította

Domján János

Gondolatok a sárospataki Kollégium alapításának 450. évfordulóján.

Izléses borítólapal ellátott könyv van a kezemben: A Sárospataki Református Kollégium története, amelyet az alapítás 450. évfordulójára állított össze a tiszán-inneni egyházkerület elnöksége. Szép borítólap - akár egy ékes szemfödél, drága halott emlékek felett.

Vagy nem halott emlékek? Hiszen mind az életről bebeszél. Százegynéhány éve egy ünnepi szónok így jellemezte a sárospataki tanárokat, diákokat: "Egyik kezében a Helvét Hitvallás, a másikban a magyar nyelvtan." Bizony nehéz eldönteni, az idők folyamán melyikért szentvedtek többet: a hitükért, vagy a magyarságukért.

A sárospataki Kollégium sohasem lett előkelő udvari iskolává, amelyben pallérozott, jólnevelt ifjakat gyártottak "futószalagon." Lorántffy Zsuzsannán kívül nem is nagyon voltak előkelő mecénásai. Civisek, középis és kismemesek tartották fenn, sőt még a bocskorosok is. 1728-ban az egész évi adomány alig érte el az 1200 Ft-ot, s köztük ilyen adományok szerepelnek: Bogáti Balázs 1 Ft 11 krajcárja, azután Liptai Katalin "egy véka lisztje", Tussay György egy könyve, valamint a "szuplikáns diákok" által az egész országban gyűjtött adományok.

Az iskola összenőtt a néppel. Ezt bizonyítja az 1621-ben hozott iskolai szabályzat, amely szerint "az intézetbe minden nemes és nem nemes ifju felvétessék, ki az igazgatónál jelentkezik." Híres növendékei többek között Kossuth Lajos, Kazinczy Ferenc, Csokonai Vitéz Mihály, Balassa Bálint, Tompa Mihály, Móricz Zsigmond, hogy csak néhányat említsünk, akik mind a magyar nyelv virtuózai voltak, s ugyanakkor írásaikon a kálvinista prédikátorok szelleme világít át.

Minden más iskolát megelőzve itt kezdték el a magyar nyelv és a tantárgyak magyar nyelvű tanítását. Bár a Kollégium mindig anyagi gondokkal küzdött, fizették az érdemes diákok külföldi tanulmányainak költiségeit - már akiknek a bécsi udvar megadta a kiutazá-

si engedélyt. Maguk is nevelői létszámhiánnyal küzdöttek, de nevelőket küldtek Cseh- és Morvaországba, mikor a Türelmi Rendelet az ottani protestánsoknak is engedélyezte a szabad vallásgyakorlatot.

Nem egyszer úgy látszott, hogy az erőszak kioltja a szellem fényét. Így 1671-ben ágyuk fenyegetése mellett katonaság foglalta el a Kollégiumot, s az intézetnek Kassára és Nagyenyedre kellett menekülnie. A pozsonyi vértörvényszék 1674-ben 12 diákot ítélt gályarabságra, akiket csak 10 év múlva szabadított ki Ruyter holland tengernagy. De 10 évre rá újra megindult az élet; tanár nélkül egymást tanítva tanultak a diákok, míg végül II. Rákóczi Ferenc visszaadta a Kollégium épületét.

Az 1848-as szabadságharc leveretése után ismét kétségessé vált a Kollégium fennmaradása. A bécsi udvar Schwarzenberg vezetésével a magyarság teljes megsemmisítését tűzte ki célul. Ezért a német nyelv tanítását is évről-évre fokozni akarták, hogy 1860-ra már minden tárgyat csak németül lehessen tanítani az iskolákban. A magyart civilizálatlan konyhanyelvnek minősítették, amely el fog tűnni a föld színéről. Az ellenállás élére most is Sárospatak állt. Vay Miklós főgondnok ezt írta: "Hitét szivéből, nyelvét ajkáról senkinek senki el nem veheti, s e részben a legkisebb próbálkozás is istenkisértés." A Kollégiumtól megvonták a nyilvánossági jogot, mert a német nyelv tanítását ismételt felszólítások ellenére is elhanyagolták, s ezért a tanári kar "erkölcsi és politikai jelleme" felől komoly aggályokat tápláltak. Még a magániskolai joga is veszélyben forgott. A bécsi udvar új egyházalkotmányt akart kényszeríteni a protestáns egyházakra, valamilyen fekete-sárga konkordátumot. A protestánsok és római katolikusok egyesülten összefogtak az elnyomás előkészületeivel szemben, míg - a külpolitikai helyzet változásával is - az ellenállás meghozta a gyümölcsét, s 1860. május 15-én az intézet visszakapta szabadságjogait.

Talán legjobb volna itt megállni az emlékezésben, a 350 évig tartó szívós és kitartó küzdelem fénylő határkövénél. De meg kell említenünk az első világ-

háboru után alapított angol nyelvű internátust és tanárképzőt, amelynek nagyszerű szolgálatára az "Üzenet" előző számában közölt "Cseregyerek" cikkünk írója utalt. Nos, az új intézet szervezésénél még az államszegélyt sem akarták elfogadni, mert ez lelkesítő szabadságukat esetleg korlátozhatná. A vég azonban a Kollégium, mint református egyházi intézet életében bekövetkezett. A fennállás 425 éves fordulójára kiadott füzetben, amint a könyv idézi, ezt olvashatjuk: "Teljesen új fejezetet nyitott az ősi Kollégium életében az 1952-es esztendő, mikor a magyar dolgozó nép állama átvette az iskolát és azóta államunk viseli annak anyagi gondjait, irányítja szellemi tevékenységét. Ezzel gimnáziumunk a magyar nép tulajdonává lett, azé a népé, amely évszázadokon át fenntartotta..."

Ezek a szavak mellbe vágtak, és elgondolkoztattak. Hát a véka lisztek, és az egy forint 11 krajcár adományok, amelyekből évszázadokon át fenntartották az iskolát, nem a veritékével dolgozó magyar nép kezéből és szeretetéből jöttek?! Eddig, évszázadokon át, nem lett volna a magyar nép kincse, csak most lett tulajdonává?! A magyar reformátusság, s az iskola létéért és fennállásáért harcoló katolikusok nem tartoztak a dolgozó magyar nép tagjai közé?! Nem volt a népé az az iskola, amelynek szabályzata szerint minden nemes és nem nemes ifjút fel kellett venni már a XVII. században, aki az igazgatónál jelentkezett?!

Aztán az évre néztem: 1952. Igen, ezek a sorok kényszerűségből születtek. Ezek az évek a legvadabb megfélemlítés és burkolt erőszak, a hirhedt Rákosi korszak utolsó éveit voltak, amikor Patakon - mindnyájan tudjuk - belső nyomásra át kellett adni az iskolát, éppúgy, mint a pápai főiskolát is, s meg kellett szüntetni a tiszáninneni egyházkerületet, mert ezáltal is gyöngíteni akarták a református egyházat és befolyását a magyar nép szellemi életére. S az erőszakhoz kötelező volt a helyeslés és lelkesedés is, a Bach korszakénál mindenesetre fejlettebb politika mellett. S ha azóta, némi jóvátételként, visszaállítani engedték a tiszáninneni egyházkerületet, nem kellene-e azon gondolkodni, hogy az erőszakkal államosított iskola nem volna-e továbbra is a legjobb kézben, a ma-

gyarság egyik legmegbecsültebb rétegének, a Rákóczi népének, a felvidéki magyar reformátusságnak a gondjában? Ha kellene, fenntartásában bizonyára részt vállalnának a pataki és ma emlékező emigráns öregdiákok is.

Érdemes-e ezek után még emlékezni?

Érdemes! Áll a nagykapu, s alatta jobbra a gályarabok emléktáblája. Azoké a gályaraboké, akik a zsolta-
tárokat magyarul énekelve húzták a Habsburg önkénnyel kezükhöz láncolt evezőket. S akiket Isten kiszabadított, amikor hitükben és magyarságukban állhatatosak maradtak.

Aztán áll a Könyvtár és a sárospataki református tudományos gyűjtemény. A Kálvin Kalendáriumot forgatva látom, hogy a könyvtár jelenlegi őre és a kerület főgondnoka, mint Vay Miklós késői utóda, Ujszászy Kálmán betöltötte 80. évét. Istenem, hát ez az az Ujszászy, aki már akkor is tanár volt, amikor én jártam Patakra. Ragyogó elme, megérett sziv és istenáldotta nevelő, akinek mindenki fényes karriert jósolt. Ő ezt a karriert másképpen futotta meg, mint mi elgondoltuk. Élete nem volt "fényes" karrier. De küldetés volt és máig az maradt, mert volt hosszú időn át theologiai professzor, népfőiskolai nemzedékek nevelője, aki az életre nevelt, s máig egyházkerületi főgondnok és a nagykönyvtárat, adattárát magába foglaló tudományos gyűjtemény őre. Szellemi dinamó, akit alig lehetett látni, de hatását az egyházi élet minden területén lehetett érezni. Kertész, akinek kezei alatt ma is sok gyümölcs terem.

Nagykapu. Könyvtár. Gályarabok.

A kövek emlékeztetnek.

A könyvek beszélnek.

A hitvalló gályarabok zsolttára átzeng a századokon.

Ezért hiszünk a jövőben.

Hiszünk Istenben.

Caracas

ARANY JÁNOS:

ITTHON

Mint a madár a fészkére,
Szomju vándor hűvös érre,
Mint a gyermek anyaölbe:
Vágyom én a nyájas körbe.

Itt, enyelgő kis családom
Közt van az én jó világom;
Künn borong bár a magasban:
Itt örökké csillagos van.

Csillogó szem, mosolygó ajk:
Ez az, amit szívem óhajt,
S küszöbömet átallépve,
Ez derül itt én elémbe.

Szívem ifjul, gyermekké lesz:
Kis örömet nagynak érez,
Körüitem is ártatlan kedv
Játszi pillangója repked.

És felejtem egyelőre
Gondjaimat a jövőre:
Mi nehéz suly függ e vállon,
Nehogy kedvük bura váljon.

Gyermek szívvvel, öntudatlan
Nyugszom meg e gondolatban:
Hogy övéit el nem hagyja,
Ki mindnyájunk édes atyja.

HARMINC ÉVVEL EZELEŐTT TÖRTÉNT I.Az 1952. év egyháztörténeti jelentősége.

A nyelvi gyülekezetek kialakulása. Az Ur 1952. esztendeje nem csupán a venezuelai magyar protestánsok számára jelentett fontos évet. Ekkor kezdődött meg ugyan a mind máig folyó rendszeres lelkipásztori szolgálat s a hetenkénti magyar nyelvű istentiszteletek. Fontos volt azonban sok más európai országból származó, de Venezuelában letelepedett evangéliumi keresztyén számára is. Mert például a venezuelai német anyanyelvű evangélikusok között már a múlt század végén és századunk elején s az első világháborút követő évtized során szolgáltak Németországból és Svájcából kiküldött lelkészek. De míg 1930 és 1952 között csak néha vetődött Caracasba és más venezuelai városba anyanyelven is szolgálni tudó igehirdető, dr. W. Heinrich Falk lelkipásztor Venezuelába érkezésével 1952 februárjától köztük is megkezdődött a rendszeres egyházi munka.

Hasonló módon alakult ki a lett evangélikusok rendszeres egyházi élete. 1952 előtt csak néhány család élt közülük Venezuela földjén. A negyvenes évek végén érkezett bevándorlókkal egy olyan család is béköltözött velük, amelyben a családfőnek volt lelkészi oklevele is. Rendszeres gyülekezeti életet azonban nem sikerült neki a lettek között kialakítani, mivel -részben nagyszámu családjának eltartása érdekében- kénytelen volt polgári kenyérkereseti munkát vállalni, majd 1952 nyarán családjával együtt Kanadába költözött. Helyét az Egyesült Államokból érkezett Alfreds Gulbis lelkész foglalta el, aki nagy lendülettel vetette magát az egyházi élet megszervezésének munkájába. Fáradozásának gyümölcse a ma is igen összetartó és áldozathozatalra kész caracasi lett nyelvi gyülekezet, melynek Valenciában is van szóránya, ahol rendszeresen tartanak istentiszteletet.

A Garacasban élő skandinávok is 1952-ben, karácsony napján gyülekeztek össze az első svéd nyelvű istentiszteletre. Előtte csak alkalmanként végzett keresztelői szolgálatot skandináv lelkész, amikor utját Venezuelában megszakította. Ilyen esetekről értesülhetünk a "Feltámadás" egyház keresztelési anyakönyvének első

lapjaiból. Így szolgált 1951-ben Ake Kastlund, akkori bogotai lelkész, aki később Strängnäs püspöke lett.

Ugyancsak 1952-ben kezdte meg az angol nyelvű istentiszteletek tartását W.Fred Kern evangélikus lelkész, az amerikai nemzeti evangélikus Tanács venezuelai megbízottja. Ezek a szolgálatok 1975-ig a "Feltámadás" Egyház templomában illetve kápolnájában folytak. Utána az istentiszteletek színhelye a Colinas de Bello Monte városrészben levő "Meváltó" evangélikus templom lett.

Sőt azt is fel kell jegyeznünk, hogy a spanyol nyelvű gyülekezeti munka eredete is 1952-re nyúlik vissza. Az év őszétől kezdve az egyes nyelvi gyülekezetek vasárnapi iskolás gyermekei az anyanyelven tartott tanítás/előtt rövid közös spanyolnyelvű áhitaton és énektanulási órán vettek részt. Ezt -éppugy mint a többieket- dr. Kontra Kálmán, a magyar gyülekezet presbitere irányította.

Végül ugyancsak 1952-ben kezdődött meg a vidéki hívek lelkigondozása is. Falk német lelkészkezdet szórvány istentiszteleteket Maracaibo-ban, San Cristóbalban, Barquisimeto-ban és más helyeken. Ezekben az istentiszteleteken nemzetiségi különbség nélkül részt vettek a protestánsok. Valenciában az év második felében kezdődtek meg a havonként rendszeresen megtartott magyar, német, lett, majd angol nyelven tartott istentiszteletek és hittanórák. Ezekben az időkben alakultak ki azok a tervek, amelyek a vidéki gyülekezetek megszervezéséhez és lelkészi állás szervezéséhez vezettek.

A Venezuelába érkező magyar lelkipásztor első benyomásai.

Amint még a mostani magyar gyülekezet tagjai közül is többen emlékeznek, jó magam 1952. szeptember 12-én, pénteken érkeztem Venezuelába. Amikor a késő délutáni órákban kiszálltam a maiquetiai repülőtéren a Panamerican Airways propelleres gépéből, számomra teljesen idegen világ fogadott. Trópusi párás hőség, egy általam nem beszélt nyelv, az uti okmányaimat szurós szemmel vizsgáló tisztviselők /akik azon taankodtak, hogy ne küldjenek-e azonnal vissza oda, ahonnan jöttem, mert papirjaimon nemzetiségként -nem állampolgárság-

ként- "magyar" volt feltüntetve/ -töltötték meg szorongással az idegenbe érkezés első perceit.

De néhány perc múlva az idegen világ megváltozott, barátságosabb lett. A fogadótermet a kívül várokozóktól elválasztó ablak mögött ugyanis egy nekem integető kis csoportra lettem figyelmes. Dr. Nyerges Miklós akkori ideiglenes gondnok, valamint mérnökhallgató fia, ifjabb Nyerges Miklós, dr. Egyed Jánosné cserkészparancsnoknő, Kern német és Gulbis lett lelkészek jelekkel biztatgatták, hogy lépjek fel határozottan, mert papírjaim rendben vannak, és beutazási engedélyemet a legmagasabb állami helyeken jóváhagyták. Miután angol nyelven röviden kifejtettem a nemzetiség és állampolgárság közti különbséget, átestem a formaságokon, és most már szóval üdvözölhettem a reám várokozókat. Csakhamar beültem a Kern lelkész kollegám Nash kocsjába, s csak a sötétség miatt nem láthattam a régi La Guaira-i utat szegélyező rettentő mélységeket. De az ut veszedelmes voltára emlékeztetett a feltűnően sok, fehérre meszelt utmenti sarkereszt, meg az egyik utszéli vendéglőnél felállított autóröncs.

Az első caracasi estén dr. Nyerges Miklósné, szeretett Margit nénink vacsoravendége voltam. A Nyerges család "terülj asztalkája" ettől a naptól kezdve igen sokszor tett bizonyosságot a körülötte ülők vendégszeretetéről. Emlékezetem szerint az est folyamán Márfi János presbiter is betoppant Nyergesékhez, és ő vitt el szállásomra, amely dr. Gavallér Géláéknak a Chacao-i piaccal szemben levő otthonában -a Quinta Livia házban- volt.

Másnap, szombaton reggel meglátogattam a Campo Alegre-ben bérelt egyházi központot. Ez 1956 óta német öregek otthona. Kern és Gulbis lelkésztársaim bemutatnak Falk német lelkésznek, az egyházi titkárnőnek, Rajkay Lászlóné honfitársnőnek, az akkor már működő egyházi iskola, a "Pedagogico Esperanza" igazgatónőjének, a tanítói karnak. Vasárnap megismertem más ott dolgozó személyeket s a házfelügyelő Dzenis házaspárt. Megmutatták leendő irodámat, amit Gulbis lelkésszel kellett megosztanom. Délben elvittek a Plaza Chacaito-ra, Bosnyák Béláné és Feket Miklósné kifőzésébe. Gulbis lett lelkész odajárt ebédelni, és engem is beajánlott a szűkkörű vendégseregbe. Ajánlatát szívesen fogadtam, mert így magyar háziasszonyok remekeit élvezhettem.

A délutánt arra használtam fel, hogy a másnapi magyar istentiszteletet előkészítsem. Mivel a gyülekezetnek nem volt énekeskönyve, éneklapot szerkesztettem. Ennek sokszorosítása azonban nagy gondot okozott. Azt hallottam, hogy a magyar cserkészeknek van sokszorosítógépük, de nem tudtam, hol tartják. Végül Rajkayné segítette ki, és sok kocsikázás után, a késő esti órákban, a cserkész szervezőtestület egyik vezetőjének a segítségével, elkészült az első éneklap. Ezután már csak az igehirdetésre kellett felkészülnöm.

/Vége következik./

PÓSFAY GYÖRGY

ISTEN KERTJE

Isten tág kertjében
van sok tarka virág,
s ég felé tekintő
magasra nyuló fák.

Sok az ember-növény:
páfrány, bokor, pálma,
Isten nyesi őket
óva és vigyázva.

A sok növény lázad
kertész, olló ellen,
de Ő sebez, s gyógyít:
igy nevel majd embert.

TARNÉ LÉVAY PÁLMA

» GYÜLEKEZETÜNK ÉLETÉRŐL «

/Az első háromnegyed év elszámolása/

Egy család élete akkor van biztosítva, ha, ha a háztartása, az anyagi alapja biztosítva van. Igaz: csak pénzzel önmagában nem lehet családot alapítani, mert ahhoz lelki, erkölcsi erők is kellene. De pénz nélkül: felelőtlenség lenne családot alapítani.

Valahogy így vagyunk a nagyobb, lelki családnak, az egyháznak az életével is. Hála Istennek, egyházunk élete újra kezd erősödni. Mindjobban az a meggyőződésünk, hogy a gyülekezet képes eltartani teljes szolgálati idejü lelkészt és tudja finanszírozni a kiszélesedő egyházi munkákat is. De még mindig nem minden hívünk látja világosan, mi az a kevés többlet, amit neki vállalni kell, és bizonyosan vállal is, ha tudja, mi az.

Mivel nem igen tudják, ezért történt, hogy amíg a múlt évet kereken ötezer Bs maradvánnyal zártuk, idén az első félévet már csak úgy tudtuk teljesíteni és lezárni, hogy fel kellett használnunk a tavalyi maradványt és kölcsön kellett vennünk 9.000.- Bs-t. Vagyis összesen 14.000.- Bs hiánnyal zártuk a félévet.

A harmadik negyedév, ami tudniillik a nyári, szabadságos hónapokra esik, még kevésbé segített rajtunk. Az egyébként szép összegű vasárnapi perselypénzekén kívül alig volt bevételünk, viszont a kiadásaink és kötelezettségeink nem csökkentek, s újra kölcsönt kellett felvennünk, így a pénztári hiányunk jelenleg 18.000.-Bs. Azaz: vészesen közeledünk a tavalyi nagy hiányhoz.

Miért van ez így?

Azért, mert egyrészt hivatásunk legtöbbször az év végére halasztják az egyházi kötelezettségeik teljesítését, s nincs forgó tőként, amiből gazdálkodhatnánk. Másrészt még mindig sokan nem tudják, mennyi az a legkevesebb rendszeres összeg, amellyel az egyébként szeretett egyházuk életét a maguk részéről biztosíthatják.

Mit kell hát tudnunk?

1. Elsősorban azt, hogy a közgyűlés, amelynek mindannyian tagjai vagyunk, megszavazta a költségvetést, és mindnyájunk kötelessége, hogy a gyülekezet életét biztosítsuk. A vállalt kötelezettségünk teljesítése emberi

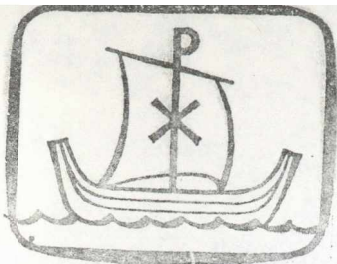
és keresztyéni mivoltunk elemi feltétele. Mert az egyház nem koldus, aki időnként csönget az ajtónkon, és akkor lelkiismeretünk megnyugtatóására gyorsan adunk valamit. Az egyház:édesanya, akit Isten reánk bízott, amikor itt, idegenben is, kenyeret, otthont és jómódot adott. Vállaljuk el újból jó lélekkel az egyház fenntartását, mint elemi kötelezettséget!

2. Mennyi hozzájárulást fizessünk 1982-ben? Ha azt kérdezi valamelyik egyháztagnak, mennyi az ő "résztvénye", vagyis fizetési kötelezettsége, nagyon világos egyszerű választ tudunk adni. 148 bejelentkezett egyháztagnak van, az évi költségvetésünk 152.400.- Bs, tehát mindenkire kerekén évi ezer Bs hozzájárulási összeg esne.

A 148 egyháztagnak helyett azonban csak 85-en fizettek az utolsó években, s így már évi 1.800.-, azaz havi 150.- Bs hozzájárulásra van szükségünk fejenként. Ha meg hozzávesszük azt, hogy több egyháztagnak még kevesebb összeg megfizetése is áldozathozatalt jelent, akkor világos, hogy tehetős egyháztagjaink minimálisan havi 200.-Bs-t kellene fizetni. ENÉLKÜL NEM TUDJUK FENNTARTANI EGYHÁZUNKAT! De vannak hála Istennek olyan egyháztagjaink is, akik megerőltetés nélkül ennél nagyobb összeget is tudnának vállalni és fizetni, ha szívük mondja.

3. Tudnunk kell azonban még azt is, hogy ezekre a havi hozzájárulásokra az egyház pénztára számít. Nekünk havonta 25 féle kifizetést kell eszközölni. Csak néhányat említek, amelyek el nem halaszthatók: karbantartás, biztosítások, telefon-, gáz-, villanyszámlák, a szolgálati autó vételére felvett kölcsön részlet és karbantartás, irodai kiadások, "ÜZENET" nyomtatása és postázása, közös egyházi kiadások, orgonista, titkárnő tiszteletdíja, lelkész javadalma stb, stb. Ezekre a pénzt nem tudjuk elővarázsolni. Éppugy van rá szükségünk, mint mindnyájunknak a havi fizetésre.

4. Tudomásul kell vennünk azt is, hogy vannak jószándéku hiveink, akik fizetnek, vagy fizetgetnének, de mindig elmaradnak. Vajon mit szólnának, ha a saját fizetésüket két-három év múlva kapnák? Aztán vannak, akik ma is annyit adnak, mint 6-10 évvel ezelőtt. Mit szólnak volna, ha az ő fizetésüket 10 éve nem emelték volna? Vannak olyanok is, akik előttünk voltak gyermekek az egyházban, előttünk nőttek fel, de a mai napig nem fizetnek keresetükhöz képest illő járulékot. Végül van-

GYÜLEKEZETÜNK

ÉLETÉBŐL

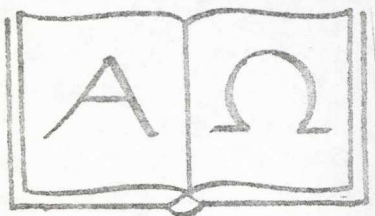
Értesítjük hűveinket, hogy a gyüleke-
zeti missziói munkát újra kezdjük.

A gyermekek hittanórájának időpontja szombat 1/2 1.
Ugyanebben az időben tartjuk a konfirmációi előkészí-
tőt. Kérjük a 13-ik életévét elért tanulók bejelenté-

sét.
Vidéki konfirmáció-köteles növendékeknek küldünk előkészítő anyagot, és havonta személyes megbeszélést tartunk velük, ha szüleik beküldik a jelentkezését.

Minden hónap első hétfőjén este megtartjuk a fel-
nőtt ifjúság találkozóját a lelkészlakban. Erre hívjuk a 18 éven felüli fiatalokat, házasokat is.

ISTEN IGÉJE

BIBLIAISMERETI ÉS HITISMERETI ÖSZ-
SZEJÖVETELT tartunk szeptember-
től kezdve minden első szombaton
d.u.4-től 5-ig és minden harmadik
szerdán -presbiteri gyűlés előtt-
este 7-től 8-ig. Várjuk a gyüle-
kezet minden tagját, mert ez a
hitben való növekedésnek is új
közösségi alkalma.

A gyülekezeti életnek és a Lorántffy Zsuzsanna Nőegylet egész évi munkájának nagy eseménye az Őszi Vásár. Nemcsak azért mert asszonyaink művészi értékű festett porcelánokat, népművészeti kézimunkákat, köztük erdélyi írásosokat, festett és faragott népművészeti faárut, karácsonyi ajándéknak kiváltképpen alkalmas tárgyakat állítanak ki. Nem is csak azért, mert a magyar konyha legjobb ételeivel készülnek a vendégek fogadására. A castellanai Őszi Protestáns Vásár a caracasi magyarság találkozásának testvéri alkalma, amit az egész magyar kolónia számon tart. Várjuk a gyülekezet minden tagját, családtagjaival, ismerőseivel együtt! Várunk minden magyar családot!

99 9 9
OSZI VÁSÁR
OKT 17-EN

nak kedves egyháztagjaink, akik tartják vallásukat, s védik az egyházat, ha kell. Utaznak többször is tengeren túlra, sok mindenre nagy pénzeket adnak ki, kedvteléseik vannak. De az egyházat, a templomot mégis mintha koldusnak tekintenék, mert csak alamizsnát adnak, alkalomilag. Hát a jómód megöli az Isten iránti hálát és az egyház iránti felelősséget?!

5. Végül vannak magyar protestáns testvéreink, akik hosszú évek óta kapják az "ÜZENETET", néha eljönnek istentiszteletre, de nem veszik komolyan az egyházat és fenntartását. Viszont ha beteghez kell menni, ha temetés van a családban, ha kereszteni kell, vagy fényes esküvőt tartani, akkor igénybe veszik az egyházat, és elvárják a szolgálatát. De az ő számukra más tartsa fenn, és tartsa el az egyházat? Nem olyan ez, mint amikor elől di valaki másnak a terhére?

Nehéz kérdések ezek. De egyszer fel kell tenni. Remélem, az ilyen tagjaink is felteszik, és a jó következményeit levonják, s újra élő tagokká válnak.

Bizony két évvel ezelőtt sokan hangosan készek voltak az áldozathozatalra, csak hozassunk magyar lelkészt a gyülekezetbe. A lelkész most itt van közöttünk. De az áldozathozatalt ígérők még nem jelentkeztek az áldozathozatal szíves teljesítésére!

Ugy örülnék annak, ha a pénztárosnak nem kellene vasárnaponként "kunyeralni" azoktól, akiket lát és ismer, hogy fizessenek. Ugy örülnék, ha nem kellene kételkedni jómódba került protestáns magyarok felelősségérzetében, egyház szeretetében és jó magyarságában.

Kérjük azokat, akikben él és megvan az egyház szeretet, vessenek komolyan számot magukkal, vállalják el az egyházuk fenntartását, s havonta vagy negyedévenként, de rendszeresen és pontosan fizessék be támogatásukat. Mert csak így tudunk fennmaradni, s így érdemes fáradni azért, hogy másik magyar lelkészt keressünk, ha lejár a szerződése annak, aki köztünk jelenleg felelősséggel és örömmel végzi az egyház építését. Azokat is várom, akik önkéntesen nyilvánosan felajánlották, hogy ha lelkészünk lesz, egy havi jávadalmának fizetését magukra vállalják. Eddig nem volt idejük, hogy eljőjenek. Címünk a régi. És régi, változatlan az irántuk való szeretetünk is. Aminthogy változatlan az Isten mindnyájunkat hordozó és közös szolgálatra hívó kegyelme.

PUKY ANDRÁS pénztáros

30 ÉVES JUBILEUM. Harminc év telt el azóta, hogy 1952 őszén megalakult a caracasi magyar protestáns gyülekezet. A presbitérium elhatározta, hogy megünnepli a megalakulás ünnepi alkalmát. Ezen emlékeznek meg arról, hogy ezt megelőzően már öt éven át voltak istentiszteletek, házi, családi bibliaórák, amelyek jótékonyan készítették elő az egyház megalakulását.

A magyar gyülekezet javaslatára a Venezuelai Evangélikus Tanács és a caracasi Közös "Feltámadás" egyház, az öt gyülekezet részvételével október 31-én d.e. 10¹⁵ órai kezdettel ünnepi istentiszteletet tart. Az ünnepi istentisztelet tartására Pósfay György volt caracasi első magyar lelkészt hívta meg. Az istentiszteleten szolgálnak a nyelvi gyülekezetek lelkészei is.

A vasárnapi istentisztelet után a gyülekezetek asszonyai fogadást adnak, s frissítővel várják a vendégeket. A fogadáson felszólalnak a gyülekezetek képviselői is.

Október 27-én jubileumi templomi hangverseny lesz este 1/2 9 órai kezdettel, s később meghirdetendő időpontban /kedden vagy pénteken este/ előadást tart a venezuelai evangélikus gyülekezetek kérdéseiről Pósfay György.

A magyar gyülekezet november 7-én, vasárnap este 6 órai kezdettel külön istentiszteleten emlékezik az első idők eseményeire, ugyancsak Pósfay György szolgálatával. Az istentiszteletet szeretetvendégség követi a Nőegylet rendezésében.

Ezekre az eseményekre várjuk a gyülekezet minden tagját. Vidékről, sőt külföldről is hívjuk azokat, akik az első időknek részesei és munkásai voltak. Pósfay György volt lelkészünk, genfi világszövetségi osztályvezető érkezését és szolgálatait a gyülekezet tagjain túlmenően az egész magyar kolónia tagjai szeretettel várják, s bizonyára felhasználják az alkalmat a régi barátság és együttműködés emlékeinek felelevenítésére.

Jelen számunk már -a gazdag anyagra tekintettel- jubileumi előzetes szám. Kérjük hűveinket, írják meg s küldjék be emlékezéseiket, hogy esetleg felhasználhassuk, de mindenesetre a gyülekezettörténeti anyagba letelessük.

A REFORMÁTUS VILÁGSZÖVETSÉG OTTAVAI NAGYGYÜLÉSÉNEK HATÁROZATA.

Dr. Domján János lelkipásztor a presbitérium segítő határozata alapján részt vehetett a Világszövetség augusztusi nagygyűlésén, ahol találkozhatott a hazai küldöttség tagjaival, s az amerikai kontinensről érkezett egyházi képviselőkkel.

A nagygyűlés plenáris ülése az ügyviteli bizottság javaslata alapján örömmel vette tudomásul, hogy Venezuelában református és evangélikus hívek testvéri közösségben alkotnak egy egyházat, s ezt jelnek és példának tekinti az evangéliumi egyházak ökumenikus együttélésére. A Világszövetség elhatározta, hogy megbízottját elküldi a caracasi protestáns egyház meglátogatására, és hogy annak vidéki szórványmunkáját missziói iratok küldésével támogatja.

A presbitérium legutóbbi gyűlésén tárgyalta a Világszövetség határozatát és kimondta, hogy elnöksége útján köszönetét nyilvánítja MacCord elnöknek a világszervezet érdeklődéséért és erkölcsi támogatásáért.

TESTVÉRI KAPCSOLAT AZ ÉSZAKAMERIKAI MAGYAR REFORMÁTUS EGYHÁZZAL.

Domján János lelkipásztor, kanadai útjával összekötve, prédikált a Newyork-i, Bridgeporte-i, a két Cleveland-i egyház templomában és előadást tartott a Lelkésztestület ligonieri évi gyűlésén. A gyülekezetek és a lelkészek is a caracasi gyülekezet munkájáról és életéről szóló beszámolót érdeklődéssel fogadták, és a gyülekezetünk köszöntését szívből viszonzták. A gyülekezetünk lelkésze e helyen is köszönetét nyilvánítja Bütösi János és Ábrahám Dezső püspökök, továbbá Hamza András lelkészegyesületi elnök útján a lelkészek és gyülekezetek vendégszeretetéért, de az ő részük-ről tapasztalt szíves fogadtatásért is. Örömeire szolgált a kanadai lelkészekkel töltött baráti együttlét is. Meleg köszönetet mond Kovács Pál igazgatónak a Bethlen Otthon vendégszeretetéért.

VENDÉGÜNK VOLT a nyár folyamán Apostol János braziliai lelkész, aki Ottavába utazva utba ejtette Caracast, és meglátogatta a gyülekezetet és a lelkipásztort. Mivel a braziliai magyar egyház is szórványegyház, csak kölcsönös gyülekezeti és lelki hásszonnal járhat, ha a gyülekezetek lelkészei találkoznak.

BRACHNA GÁBOR KITÜNTETÉSE. Örömmel hozzuk a hivei tudomására, hogy Brachna Gábor ny. főesperest, aki a gyülekezetben emlékezetes jó szolgálatot végzett a lelkészi állás megüresedése után, a hazai evangélikus Theológia Akadémia Északamerikában végzett több évtizedes egyetemes értékű szolgálataért tiszteletbeli theol. doktori címmel ruházta fel.

A doktorrá avatás "laudatioját" személyes tapasztalataink alapján mi is megerősíthetjük. Kivánunk életére, szeretteire, további szolgálataira áldást Istentől.

KÖSZÖNETNYILVÁNITÁS. Köszönjük, hogy a vasárnapi istentiszteletek igehirdetése nem szünetelt a lelkész évi szabadsága idején sem, és az ige hirdetésével szolgáltak Gróza József, Győry István, Nyerges Pál, Puky Ákos és Vladár István. Az egyetemes papság bibliai tanítását jól értelmezzük, ha világi előljáróink készek a bizonyoságtételre, Puky Ákos lelkész pedig kész a segítségre.

Külön köszönetünket nyilvánítjuk azért, hogy Gróza József főtiszteleendő ur eljött ökumenikus istentisztelet tartására, és ezzel is erősítette a két egyház közt fennálló testvéri jó kapcsolatot. A Krisztusban való egység itt, közöttünk, a magyarság egységének erősödését is jelenti.

ÖRÖMMEL VETTÜK A HIRT. hogy Szotyory Nagy Tibor, gyülekezetünk évtizedeken át hű tagja és munkása súlyos műtét után a gyógyulás útján van. Mi is kívánunk szívből erősödést és mielőbbi találkozást - a templomban.

AZ "ÜZENET" cimlapiján látható felvétel a templomunk belsejéről Gázsó Gábor munkája, aki a konfirmáció alkalmával készítette. Az eredeti felvétel színes, és ritka szerencsével örökíti meg a templom szakrális jellegét. Reméljük, lesz mód a sokszorosításra.

TEMETÉS.

Hrukla István református atyánkfia szeptember 16-án, 84 éves korában elhunyt. Szept. 17-én pénteken kísértük utolsó útjára Los Tequesben, egyházi részről megadván neki a végtisztességet. Isten adjon békét porainak, lelkének üdvösséget a Krisztusban.

AZ "ÜZENET" gondja.

A gyülekezet életének és anyagi gondjainak vizsgálata során a presbitérium egyik tagja felvetette a gondolatot, hogy az "ÜZENET" egy számának előállítását, vagy postázását nem lehetne-e valamelyik áldozatkész tehetősebb hívünktől kérni. A gondolat megfogant, mint a jó oltás, mert júliusban egyik presbiterünk egy csekét adott át, amelynek összege fedezi egy szám kinyomtatását és postázását. Megemlítjük, mert jó, ha a jócselekedetekről tudomást szerezhettek mások. S megemlítjük, mert hátha a jó példa is ragadós, és nem marad követés nélkül.

AZ "ÜZENET" postája.

Meleg hangu levelet kaptunk Buenos Airesből, a "HITÜNK" egyházi lap egyik szerkesztőjétől, Zilahi Sebes Jenőnéől. Többek között ezeket írja: Köszönöm az ÜZENET pünkösdi számát, amelyet a napokban kaptam meg. Mindig öröm számomra olvasni... Érezni a lap minden sorából, hogy a mag, amit elvetnek, nem lesz hiábavaló. Biztatást kaptam belőle a mi magyar munkánkra, ami bizony nem könnyű, de amit Isten segítségével szeretnénk nemcsak folytatni, de tovább építeni.

Köszönjük a megértésről tanuskodó sorokat. Mi magunk is biztatást meritünk belőle.

MELEG KÖSZÖNTÉST kapott az ÜZENET szerkesztősége és a gyülekezeti közösség Turmezei Erzsébettől, aki kanadai utjáról -közelebb lévén hozzánk- megemlékezett a caracasi hitben testvérekről is. Köszönjük a köszöntést és mi is szívből viszonzozzuk. A lapot az új címre továbbra is fogjuk küldeni.

SAJTÓSZOLGÁLATUNK.

Az ÜZENET szerkesztősége számára öröm, ha közleményei más lapokon keresztül nagyobb nyilvánosságot érnek el. A Marton József dr. lapunkban közölt cikkét átvette és közölte a argentin Magyar Hirlap. Belőle vette át "hazai" lapunk, a Caribi Ujság.

A magyarországi egyházi sajtóban az Evangélikus Élet c. lap adott hirösszefoglalót a caracasi gyülekezet életéről és munkáiról. 27

CARACAS 1062 - A Venezuela

Rev. George Pósfay
THE LUTHERAN WORLD FEDERATION
Route Ferney 150
CH-1211 GENEVE 20 P.O. Box N°66
Suiza

IMPRESOS

NO COMERCIALES

ISTENTISZTELETEK RENDJE:

CARACAS: minden vasárnap 9.ó.
urvacSORAOSZTÁS a hónap első vasárnapján

VALENCIA: a hónap második vasárnapján 5.ó.
urvacSORAOSZTÁSSAL

Szerkesztő bizottság: Dr. Domján János
Eva de Matute
Dr. Vladár Pál

LELKÉSZI HIVATAL és TEMPLOM CIME: Prolongación
4a Ave. con la 3a Transversal de Altamira, Quinta "La
Reforma"; Urb. La Castellana - CARACAS 1062 - A.

Telefon: 33.73.52

/Impreso por Acción Ecumenica, Caracas/